

MCN: CZ5RE-MP8QD-SDM34

**BİLDİĞİM BİR YER VAR,  
GELİR MİSİN?**

-Oyun-

*yazan* Eren Şahin

27.03.2013 Kadıköy

**(Kadın masanın başında salata malzemelerini hazırlamaktadır.)**

Sirke sevmiyorum. Yorucu bir tadı var. Acı, ekşi ya da her neyse... Tatlı değil onu biliyorum. **(Malzemeleri doğramaya başlar. )** Salata yiyeceğim. Doyurmuyor fakat hafif sanırım. Doyduğumu zannettiriyor. Ha bir de! Hafif ya hani, galiba uçabilirim bu sayede. Özgürce, uçup gidebilirim istediğim yere.Salata sayesinde... **( Gülerken parmağını keser.)** Offf ! Ya da kanadım kırılabilir böyle. Düşerim öylece, bir çöle, bir sahraya. Susuz bir yere... **(Gülerek)** Ama olsun. Yerim ben salatamı yine. Çok kafiyeli konuşmaya başladım. **(Parmağını yara bandıyla kapatır.)** Şimdi hazır sayılır. Kanatlarım da, salata da. Biraz zeyti yağı, biraz limon... Ve biraz da tuz...**( Salatayı tabağa koyar, koltuğa oturur ve yemeye başlar.)** Bunun üzerine sigara içme gereği duymuyorum. **(Çekingen)** Iı sigaraya da yeni başladım sayılır. Şu ana kadar başlamamış olmam mı hata? Yoksa başlamış olmam mı? Her neyse ben bitireyim salatamı. **(İştahla yemeye devam eder.)** Bir saniye lütfen az kaldı. **(Salata biter, tabağı önündeki sehpaye koyar.)**Çok güzel olmuş. Bulaşığı sonra yıkarım artık. Ertelemek gerek bazen her şeyi yada bazı şeyleri. Evet! Sonra yaparım deyip, ayağını şöyle sehpaye uzatmak gerek. Beklemek düşünmemeye çalışmak. Zorda olsa gerek. **(Aniden)** Ayağın uyuşup, yorulduğunda da hayıflanmak, ertelediklerine. Ayağa kalkmak, uyuşan ayağınla gıdıklanırcasına yürümek ve pencereden dışarı bakmak. Yoldan geçenlere, su satan çocuklara, gelip geçenlere ve **(üzgün)** zaten geçti dediklerimize. Ve hala bakmak geçmişimize, bizi bekleyen bulaşıklarımıza rağmen.

**(Bulaşıkları masaya götürür. Koltuğa doğru gelirken gözüne bir fotoğraf takılır ve bakar.)** Ne kadar da özlem duyulacak bir fotoğraf! Fotoğrafa, çekildiği yere, fotoğrafı çekene; tanımasam bile. Özlem; yer,

kişi, zaman ayırt etmez. Özlediğin anı hatırlatan bir yabancıyı bile özletir. Taşı, toprağı, ağacı bile. O kadar da acımasızdır. İşte özlem!

**(Düşünceli)** Özlem sadece geçmişemi duyulur? Geleceğe duyulamaz mı yani? Hayal ettiklerimize, gelecekte umarım olur diye baktıklarımıza duyamaz mıyız özlem? Hayal kırıklığı riski olsa da.**(Güler.)** Dedim ya, özlemin her türlü acımasız ve riskli.**(Bir nasihat verircesine koltuğa oturur.)** Biliyor musunuz? İnsanlar çok kötü. Ayrım yapmadan söyleyebilirim, evet. İnsanlar çok kötü. Bazen anne, baba, dede, teyze, abla, ağabey bile çok kötü. İnanabiliyor musunuz? Çekirdek ailenin ötesinde bile kötülük! Büyük ailenin dışına çıktığında her yer kötü. Acımasız, çıkarıcı, düşünmeye sevk eden. Hiçbir çıkarı olmadığına inandıklarımızın bile aslında çıkarı var. Nasıl mı? "Çıkarım yok!" bu cümleyi kurmak bile kendini rahatlatan insan için bir çıkar aslında.**(Sessizlik)** Ama ben de çıkarıcıyım galiba. Fazlasıyla kendimi düşünmüyorum, sevdiğlerimin çıkarı için. Çıkar değil aslında. Söyleyemiyorum "Ben kötüyüm." diye. Hiç iyi olmadım ki hem ben. Canım hep sikkindi. Sevdiklerimin de canı sıkılmasın diye canım hep - yalnız- sikkindi. O yalnızlığı tercih ediyordu. Canım benim bir parçam. Benim bir parçam benden ayrı hareket edebiliyordu.**(Sıkılğan)** Ki hala öyle... Fazla mı fedakârım, yoksa fazla mı yalnız? Çözemiyorum.**(Gülerek)** Salataya tuz koyarken bile miktarı çözemiyorum ki, bırakın kendimi çözeyim.**(Aniden)** Sahi ya, beni rahat bıraksanıza artık! Kendimle kalmama izin versenize! Ya da yemeğe kalın. Hafif birşeyler yeriz. Evet, salata! Uçarız sonra beraber, izleriz; kimler nasılmış bakarız yukarıdan. Biriyle el ele gezen yalnızlara, koca bir tiyatro dolusu yalnız ya da gerçek yalnızlara bakarız. Hikaye buluruz onlara. "Bak bu parası olmadığı için yalnız. Bu sevgilisi olmadığı için yalnız. Bu da evi olmadığı için yalnız..." deriz. Sonra aranızdan biri sorar belki. "Sen ne tür bir

yalnızsın?" diye. ben de cevap veririm. "Tek başıma uçarken, kanadım kırılrsa; yüzlerce kilometre öteye, başka bir yalnızlığa düşecek kadar yalnız."**(Telefon çalar.)** Önemli olabilir,bakmalıyım**(Üzerine bakar. Çeki düzen vermek için paravanın arkasında üzerini değiştirir. Bu sırada telefon susar.)** Kırmızı şal yakıştı mı sizce bana? Yakıştı değil mi?**(Telefon tekrar çalar.)** "Alo... Çok iyiyim,sen nasılsın?... Çok sevindim,barıştınız demek... Ben de...**(Düşünür.)** bulaşık yıkıyordum... Yok yok müsaitim. Birikti zaten,sonra yıkarım... Peki sen bilirsin. Bir gün mutlaka görüşelim. Uzun zaman oldu. İyi akşamlar..."

Uzun zaman mı oldu, daha dün görüştük...Peh, karıştırmışım. Çok da sevindim. Bana ne sanki! Beni barıştırsanıza... **(Söylemekten vazgeçer. Gülerek)** Bulaşık işe yaradı,kısa sürdü konuşma. Nedense uzun konuşamıyorum telefonda. Çünkü çok rahat konuşabiliyorum telefodayken. Ne olur ne olmaz! Bir anlatırsam dertlerimi! Daha dikkatli olmalıyım. Kendim çözmeliyim her şeyimi. Hatta iki yaşındaki çocuk bile kendi çözmeli ayakkabı bağını.**(Gülerek anlatmaya başlar.)** Annem bana cırt cırtlı ayakkabı alırdı. Ne annem çözdü ayakkabı bağını, ne de ben istemiştim ayakkabının bağcıklısını. Daha küçükken yarım kalmış bir şeyler. Kolay kalmış. Ya da ben umursamamışım.**(Dalgacı)** Cırt cırtlı ayakkabı kaldı mı artık? Her neyse, ne diyorduk.**(Düşünür.)** Hah! Doğru söyleyin lütfen, bu kırmızı şal yakıştı mı bana? Herkesin bir rengi varmış. Benim rengim kırmızı mı? Yeşil olduğu söylendi birkaç kez. Yalan!**(Gülerek.)** İnsan hissettiği renktedir. ben mesela kendimi gri hissediyorum. Ama salata yerken yeşilim. Doğa gibi, ormanlar gibi...Off! Yine başladım iyice saçmalamaya, ya da başladım iyice saçmalamaya yine. **(Tebessüm ile.)** Tamam sustum.**(Birden)** "Sustum." kelimesinin harfleriyle oluşturulabilecek dört harfli bir kelime biliyoruz hepimiz. Kolay

bir kelime. Ah bir de anlamı olmasa! Umut... Gülmeyin olur mu? Aslında umutla ilgili söyleyecek pek bir şeyim de yok. Umutlarım çoktu, evet. Ama umudun gerçekleştiğinde, gerçekleşenin yeni umutlar da getireceğini hiç düşünemedim. Yorucu. Sirke gibi. Bunaltıcı! Tam "Oldu, evet." derken tekrardan bir "Olacak mı?" sorusu ve bunların devam edişi. Korkunç! Bir oyunun içindeyim!. Oynadıkça yoruluyorum. Ama sonunu bilmiyorum. Haaa, evet! Sonu ölüm değil mi?(Asabi) yahu her sonun bir ölüm olması neden bu kadar olası görülüyor size? Ya da neden ölüm sonların baş tacı tutuluyor? O halde haydi, bir şeylere son vermek isteyenler! Gelin, ölelim; son verelim her şeye. Gelin, baş tacına gidelim! Son bulsun her şey. (Dalgacı) Ya da işte böyle korkun baş tacı yaptıklarınızdan. Ulaşamadığınız şeyler hep en yukarıdadır değil mi sizin için? O yüzden mi yapıyorsunuz baş tacı? (Aklına bir şey gelir) Siz hiç denediniz mi kendinizi baş tacı yapmayı, kral ya da kraliçe olmayı? Ben denedim, çok zor oluyor. Kendime itaat ediyor ve kendime emir veriyordum. Kendime karşı çıktım ve dayanamadım, geçtim ordunun başına. Darbe yaptım! Darbe sabahı her şey düzeler diye umdum. Ama olmadı. Psikolojim, ekonomim yüzde bilmem kaç gerileri. Ekonomimi bir kağıt parçasına bağlamak saçma geliyordu. Çünkü darbesi taze bir devletin en üstten bakanıydım. O kağıt parçası ve yönettiğim insanlar -ki sadece bendem- yukarıdan çok küçük ve önemsiz görünüyordu. Tapmak istemiyordum o kağıt parçasına. Ama darbeden sonra ben de onlardan biriydim. Yukarıdan bakan küçük görüyordu beni. Ve ben o kağıt parçasına ihtiyaç duyuyordum. Psikolojim de bir kaç puan geriledi, gerilerde yer bulabildiği kadar. Ama kafama takmıyor gibi görünüyordum. Amaaan! özür dilerim. Anlamsız mı söylediklerim yoksa anlamlı mı? Beilemiyorum.

Kendimleyken daha rahatım, düşüncelerime karşı da pozitif. Pardon! Sizi

saymıyorum. Dedim ya bir oyunun içindeyim ve sizi göremeyecek kadar yoruluyorum. Kendimleyim, yalnızım ve tarafsız. Acımasız, ayva gibi. (Güler.) O kadar zahmete girip keser ve tabağa koyarsınız ama o zahmetinizi hiçe sayıp kısa bir sürede koyu bir renge bürünür. Acımasız işte. Tıpkı insanlar gibi. Acımasızdır insanlar da! O kadar zahmete girip "Merhaba." dersiniz. Tanışırınız, tanırınız. Zaman geçer ve bir şeyler olur. Başka bir yönünü, kötü yönünü bulursunuz. İşte acımasız bir sahtekârlık örneği. Vakit kaybı, pişmanlık... Keşke baştan nefret ettirseydin kendinden. Ya da tanışmasam mı bundan sonra hiç kimseyle. İyi de nereden bilebiliriz gelecekte bizi nelerin beklediğini? Yahu zaten hatalarımız da, geleceği göremememizin bir sonucu değil mi? (Heyecanla dışarı çıkar ve yuvarlak bir balık akvaryumu ile döner. Masaya koyar.) Böyle cam bir fanusumuz olsa. Fanus fanus söyle bana! Bu böyle değildi. Açıl fanus açıl!(Güler.) Kırk harami göremiyorum ortada. En iyisi daha samimi olmak.(Fanusu da kendi seslendirmektedir.)

-Merhaba. Sana daha önce nasılsın diye soran oldu mu bilmiyorum ama ben soracağım. Nasılsın?... İyisin iyisin. İyi gördüm seni. Peki, rica etsem gelecekte beni nelerin beklediğini söyleyebilir misin?

Fanus: Öleceksin!

-Onu biliyorum, başka?

Fanus: Öldüğüne üzüleceksin!

-Öldüğümü göreceğiyim?

Fanus: GÖrecekler!

-Kimler?

Fanus: Öldüğünü görenler.(Kahkaha atar.)

-Dalga mı geçiyorsun?

Fanus: Ben mi geçiyorum?

-Ben mi?

Fanus: Evet!

-(Sinirli) İstersem şu anda susturabilirim seni!

Fanus: Dene istersen.

-Sus!

Fanus: Yaptığın hatalardan ders alamadın. Hep tekrar ettin.(Ara ara kadın sesiyle "Sus." diye bağırır.) Yalnızlığının farkında bile değilsin. Kendinleyken tutarlısın, başkalarıyla tutarsız! Şu an kurduğum cümlelerin tutarsızlığının da sebebi sensin! Vurdumduymaz görünümlü bir sahtekârsın. Balıkların öldü, şimdi daha da yalnızsın. Şimdi de balıkların akvaryumundan geleceğini istiyorsun. İyi değilsin, kötü bir durumdasın. Çok kötü! Salak! Git anlat dertlerini. Aptal! Çık sokağa bağır " Ben kötüyüm!" diye. Bu tavsiyeyi de balıklarımın akvaryumundan aldım de. Kapatsınlar seni bir yere!

-Kes artık sesini!(Fanusu kırar.) Ayrıca o balıkları ben öldürmedim, kendileri öldüler!

Fanus: Öldürdün demedim zaten.

-Kes sesini!(Kırıklara tekme atar.)

Aptal!(Mahçup bir gülümsemeyle koltuğa oturur.) Kusura bakmayın ortalığı dağıttık.(Düzeltir.) Dağıttım. Tahammül edemiyorum kendime. (Bir gülümseme takınır ve kırıkları toplar.) Şurayı bir toplayayım. Bu da oyunun bir parçası işte. Şimdi burayı topluyorum. Sonra bulaşıkları da yıkarım ardından diye düşünüyorum. Neyse, ertelemek gerek bazı şeyleri. (Koltuğa oturur ve oturduğu gibi geri kalkar.) Biraz müzik? (Gider ve bir müzik açar. Anlamsızca dans eder gibi oda içerisinde dolaşırken; hafif melodik bir şekilde konuşur.) Dans etmeyi seviyorum,



becerebiliyor muyum bilmiyorum ama; seviyorum işte. (kKapiya yönelir, geri gelir) Haydi gidelim artık buralardan, çaresizliğimizi bırakalım ama umudumuzu cebimize koyalım. Gidelim, gidebildiğimiz yere kadar. Bizi anlayabilecek insanlar bulalım. Ama onları anlamak için uğraşmayalım. Onları uğraştıralım bizi anlamaları için. Deliye dönsünler. Yaptığımız şeylere anlam veremesinler. Farklı olalım özel! sonra küçük bir çocuğun elinden tutalım, yürüyelim. Onun güldüğü şeylere gülelim, onunla ağlayalım.Pamuk şeker alıp sevinelim, yere düşürüp üzülelim. Dünyaya bir de elinden tuttuğumuz çocuğun gözüyle bakmayı deneyelim. Bir parka gidelim. Köpek görelim, yaklaşalım sevmek için. Korkalım çocuk gibi ve ağlayalım. Birinin yardımıyla dokunalım sonra o tatlı köpeğe, sevinelim yarı korkulu. Çocuğu bırakalım güvenli bir yere ve kendimiz deneyelim bu kez çocuksuz bakmayı çocukca dünyaya. Eğer beceremezsek, arkamızdakilere bakmamız gerekecek, geride bıraktıklarımıza. (Ayağa kalkar eski bir kitabın arasından bir kağıt çıkarır ve okur.)

**(Fonda bir ses.)** *En ucuz getirilmiş aşk, bedelini bir başkasının ödediği aşktır. Böyle bir aşkta, ucuzdur doğrusu.... Beyaz bir karadeniz evinin duvarında, kanatlarını kaşırken; bir insanoğlunun ölümcül bir hareketle elini kaldırdığı anda, o ele yakalanmadan uçup kaçabilen bir böcek, sinekler... Üç yüz altmış derece görüş açısına sahiptirler. Yani biz insanoğlunun tabiriyle arkalarını da görürler.. Kıskanılacak bir durum olabilir. Kim bilir nasıl olurdu dünya, arkamızı da görebilseydik. Sinekler, aklın her zaman işe yaramayacağı gerçeğinin somutlaşmış örneğidir. İnsanoğlu dünyadaki en zeki canlı olsa da, bir sinek kadar kolaylaştıramadıktan sonra hayatımı; bu neye yarar ki? Belki de bir sinek kadar mutlu olmak vardı, mutluluk diye bir düşünce olmasaydı. Eğer düşünseyse yaşam, güçse ve soluksa, ve yokluğu ölümse*

*düşüncenin; öyleyse ben mutlu bir sineğim, ister yaşayayım ister öleyim." (Alıntı; Kutay Yılmaz)*

**(Silah sesi duyulur. Kadın birden irkilir ve telefona koşar.)** Alo!.. İyisin değil mi?.... Oh, bir şey olmamış sana... Sadece merak ettim....Evet kötü bir rüyaydı sadece. **(Telefonu kapatır.)**

Bir şey oldu sandım. Çok korktum. Neyse ki olmamış. (Bu sırada çalan müzik biter.) Müzik bitmiş. Dans kursuna gitmeliyim sanırım. (Oturur ve düşünmeye başlar.) Beni seven insanlar var, nedensiz. Tanıyan hemen seviyor beni. Ben neden sevemiyorum kendimi? Yoksa saçma mı bu söylediklerim? Neden başaramıyorum? Neden kendimleyken tutarlı, başkalarıyla tutarsızım? (Gülerek) Bun başarabilmek için de bir kurs açılır mı acaba? Hemen kaydolurum. (Üzerini değiştirmek için paravanın arkasına geçer ve konuşmayı sürdürür.) Bir müzik duyuyorum bazen. Eşsiz bir melodisi var. Hiç bitmeyecek gibi soluksuz. Bana kendimi hatırlatıyor. Hatta öyle bir müzik ki bu, kent meydanında büyük bir kalabalığa çalsalar; sadece ben duyarım gibi. Benim müziğim o. Beynim ile kalbim arasında getir-götür işleri yapan bir şey çalıyor o müziği. Bazen düşüyor, yükseliyor ve kesiliyor. Çünkü yol engebeli. Ama nedense hoş geliyor kulağıma. (Yeşil bir kazak ve kot pantolon giymiş şekilde paravanın arkasından çıkar.) O müziğin notalarını çıkarabilmeyi çok isterdim. Her gün çalabilirdim bu sayede belki. Müzik bilgim az ama. (Üzerindekilere hüzünlü bir şekilde bakar. Biraz sesini değiştirir.

"Seni gördüğümde yeşil bir kazak vardı üstünde. Öyle bir yeşildi ki, gökyüzüne yansıyor. Çimen yeşili bir gökyüzü... Lanet olsun! Anlamalıyım ütöpik bir şeyler olduğunu. Ayağım kaymalı, merdivenlerden düşmeli ve kafamı vurmalıydım. Tekrar mavi olurdu gökyüzü belki bu sayede."

Böyle bir şey yazmaya başlamıştım. Ama bu kadar dayanabildim.  
(Tebessümler) Kim bilir belki de merdivenden düşmek istemedim.  
Yazarken canım acıyor, kalem batıyor sanki kalbime.

(Aniden) Söylemişim, bir oyunun içindeyim. Yazar ne olacağını bilmeden kalem sallayıp duruyor. Beni yazıyor, kendini de karıştırıp. Her yazdığı kelimedede oyunun sonunu düşünüyor. Mutlu olmayı elbette istiyorum. Ama yazar da acımasız işte! Mutlu etmeyecek beni, biliyorum.

(Vazgeçer.) Aslında yazar acımasız değil. Böyle bir insanın nasıl mutlu olabileceğini düşünüyor ve kafası karışıyor olmalı. Umarım mutlu eder beni. Yoksa onu kötü sözler söylerim. "Mürekkebin bitsin!" "Kağıtların yansın!" ve "Kalbine batsın o lanet olasıca kalem!" (Şaşırır) Çok ağır oldu sonuncusu. Yahu zaten kalbine batmıyor mu kalem yazarken? Bir yazarın mürekkebi kalbindedir. Kalemim batırır kalbine ve mürekkep alır, yazmayı sürdürür. Kalemin ucundaki mürekkep bitene kadar devam eder batırmasının acısı. Sonra tekrar saplar kalbine. Sanki acı ile mürekkep anlaşmış gibi. O kadar eş zamanlıdır işte; acının başlangıcı ile mutluluğun bitişi! Gerçi bunların başıma gelmesi için sahici bir mutluluk gerekir. Ama sahte bir mutlulukta bile bunlar oluyorsa benim için, elbette ki oluyordur gerçek mutlulukta da. Yazar, yardım eder bana ama mutlu eder beni. Ne olur değiştir şu yazıyı! Mutlu et beni. (Gözlerini kapar ve bekler. Yavaş yavaş açar ve birden kalkıp bulaşıkların hepsini çöpe atar.) Bunu kastetmemişim ama neyse. (Kahkaha atar.) Kes şunu! Gülmek istemedim. (Ağlamaya başlar.) Kes artık! (Bekler ve kontrol eder gibi) "Merhaba, iyi akşamlar." Sonunda serbest bıraktı beni. Hem oyunumu yazıyor hem de kendi dahil oluyor oyuna. Bu benim oyunum, her ne kadar sen yazsan da. Kontrol edebilirim istesem kendimi.

(Yazar=Dış Ses)

Yazar: Etmeyi denedin mi?

-Hayır.

Yazar: Bırak ne olur, ben yardım edeyim.

-"Kendim çözmeliyim her şeyimi." bunu sen söyletmedin mi bana?

Yazar: Hayır aslında senin söylemeni istedim.

-Aynı şey işte.

Yazar: Aynı şey değil. Söyletmedim, söylemeni istedim.

-Neyse... Yardım edeceksin değil mi bana? Oyunun sonunda ne olacak?

Yazar: Göreceğiz. Serbest kalabildiğin ölçüde mutlu olduğunu zannettin hep. Aslında hep serbesttin. Seni yazanı da serbest bıraksaydın keşke.

-Hatalı ben miyim?

Yazar: Hatalı yok aslında.

Nasıl? Nasıl yok! (Cevap gelmez.) Heyy! Gitti. Ne yapmaya çalışıyor? Oyun oynuyor resmen benimle. Ne demeye çalıştı " Seni yazanı da serbest bıraksaydın keşke" derken? Ben olsam keşke demezdim. Çünkü mutlu olmamı o kadar çok isteyen biri için; bu konuda keşke demek anlamsız. Eğer ihtimal dahilindeyse bile mutlu olmam, neden yardımcı olmadı ki! Hayır, hayır! Ben olsam keşke demezdim. Sözde yardım edecek. Yine kafamı karıştırdı.

Yazar: Kafanı ben karıştırmadım. Sen yapıyorsun bunu kendine. Kendi mutluluğuna bile izin vermiyorsun.

-(Mahcup) Ama....

Yazar: Ama ne? Sihirli bir değnek mi bekliyorsun? Peki madem...

"Masanın üzerindeki sihirli değneği görür ve eline alır. Ama...

- "Ama onu göremeyecek kadar yorgundur." öyle değil mi?

Yazar: Bak işte kısıtladın yine kendini. Sen bütün bunların bir oyun olduğunu ve benim yazdığımı düşünüyorsun öyle değil mi?

- Tabi ki de. Mantıklı olan bu.

Yazar: Mantıklı?... Kendi kendine konuşuyorsun, sonra dışardan bir müzik. Yetmedi, üstüne bir de artık hayatta olmayan bir adamın sesi....  
Bütün bunlar mantıklı mı geliyor sana?

-(Şaşkın) Ama çok normal değil mi?

Yazar: Bak sana ne hatırlatacağım?

-Ne?

(Geçmişe dönülür. Bir adam sahneye gelir. Yüzü tam olarak seçilememektedir. Bir şiir okurken kadın dinler.)

Adam: Bir şiir buldum. Sana okumak istiyorum.

-(Heyecanla) Oku!

Senden bütün istediğim;

Küçük bir sevgidir.

Gelen ve ağır ağır büyüyen

Değil, gelen ve giden...

Ve senden bütün istediğim;

Ümit dolu güneşli bir gün

Sevgi dolu bir kucaklayış

Değil, kucaklayış sonra da gidiş...

Senden bütün istediğim;  
Beni kırmamak,  
Beni bekletmemek.

Yarın çok geç olabilir.  
Senden bütün istediğim  
Küçük bir sevgidir,  
Gelen ve ağır ağır büyüyen  
Değil, gelen ve giden...

(Oyun normale döner.)

Yazar: Hatırladın mı?

-Evet. Nereden biliyorsun ki sen?

Yazar: Sence?

(Oyun az önceki hayal sahnesine döner. Adam yani yazar gelir. Kadın heyecan ve korku karışımı bir şey yaşar. Aniden adam kadına koşar ve sımsıkı sarılır.)

-(Ağlamaklı) Sevgi dolu bir kucaklayış işte istediğin gibi. Çok özledim seni. lmedin aslında değil mi?

Adam: Ben lemem ki, sırf sen üzülürsün diye. Her neyse... Bildiğim bir yer var, gelir misin?

(Kadın bir şey söylemeden elinden tutar. Beraber dışarı çıkarken adam kaybolur ve kadın aniden yere yığılır. Fondan sesler gelir.)

*2013, Moda*